

Aan de Hemelpoort

Lucia S. Douwes Dekker-Koopmans

Een nieuwe start

De vertrekhal van Schiphol was afgeladen met passagiers in sombere regenkleding. Na een schitterende zomer was september grijs en koud. Het was nog maar halverwege de maand, maar de herfst leek al ingezet.

In de dreigende lucht dreven zwarte wolken vol regen. De eentonige, grauwe mensenmassa werd slechts hier en daar opgefleurd door passagiers die op weg naar hun verre tropische bestemming in lichtere zomerkleuren reisden. Zelfs de meestal zo kleurrijk geklede Indiase vrouwen hadden zich aan het Nederlandse weer aangepast. Praktische regenjassen bedekten hun fraaie sari's en *lehenga's choli*. Chris zocht gehaast zijn vlucht op de monitoren boven zijn hoofd. Natuurlijk was hij weer te lang met andere zaken bezig geweest en was hij nu te laat. Veel te laat. Nog maar tien minuten en de incheckbalie van Delta Airlines voor de vlucht naar New York JFK zou sluiten. Half rennend duwde hij de trolley met zijn bagage en de camera-apparatuur naar de juiste balie. Die lag er verlaten bij, alle passagiers waren zo te zien al door de douane. Slechts één medewerker was achtergebleven om de laatkomers in te checken. Geïrriteerd keek de grondstewardess naar de aluminium koffers op zijn wagentje.

‘Moet dat allemaal mee?’ vroeg ze kortaf.

‘Ja, mijn firma heeft betaald voor extra bagage,’ antwoordde hij, nog buiten adem van het rennen.

Dit was niet de eerste keer dat hem dit overkwam. Zijn zware koffers gaven altijd gezeur bij het inchecken. Zijn opdrachtgever had hem verteld dat statieven en andere hulpstukken in New York gehuurd zouden worden, maar zijn camera's waren zijn eigendom, het gereed-

schap waar hij zijn werk mee deed. Als een timmerman die gehecht was aan zijn meetlint, of een kok met zijn favoriete messen, zo ook had Chris bedongen alleen zijn eigen camera's te willen gebruiken.

'U bent laat. Die koffers met breekbaar erop moet u bij de balie 'uitzonderlijke stukken' afgeven. Die mogen niet op de band en moeten apart naar het toestel gebracht worden.'

Hoe zouden zijn collega's dat gedaan hebben? Vermoedelijk waren die ruim op tijd geweest.

'Kunt u zien of mijn reisgenoten al aanwezig zijn?'

'Wij mogen geen namen van de overige passagiers geven. Maar ik kan zien dat u een boeking heeft van 5 personen. De anderen zijn allemaal ingecheckt.'

Het Delta Airlines uniform en haar zware make-up gaven de stewardess een streng uiterlijk. Chris stelde zich haar voor in spijkerbroek en T-shirt, zonder make-up. Dan zou ze een gewoon jong meisje van net in de twintig zijn. 'Davinia de Jong' las hij op haar naambordje.

'Zitten we allemaal bij elkaar, Davinia?' vroeg hij vriendelijk, maar met een valse ondertoon.

'Ja, u zit bij elkaar.'

Na een poosje driftig tikken op haar toetsenbord schoof ze onverschillig zijn paspoort en boardingpass over de balie naar hem toe.

'Prettige reis,' mompelde ze plichtmatig.

Voor haar zat de dag er op.

Chris propte zonder te kijken de papieren in zijn regenjas. Nadat hij zijn dierbare apparatuur had afgestaan aan een medewerker 'bijzondere stukken', die hem verzekerde dat zijn koffers met zorg behandeld zouden worden, liep hij naar de douane.

Zijn paspoort werd nauwelijks bekeken en snel haastte Chris zich naar de gate. Door de grote glazen panelen zag hij een eindeloze rij metalen tentakels die vanuit de terminals naar de start- en landingsbanen reikten en waar vliegtuigen als biggetjes aan de moederzeug gevoed werden met passagiers.

Chris had zich niet eens afgevraagd wat voor weer het de komende

weken in New York zou zijn. Het was allemaal zo snel gegaan. Eerst de verhuizing naar zijn ziellose onderkomen in Amsterdam. Een kamer van net dertig vierkante meter. Hij had geluk gehad volgens de makelaar. De meeste kamers hadden gedeelde douches. Zijn kamer had een eigen badkamer.

Behalve zijn camera's bestond zijn bagage uit een oude sporttas volgestouwd met schone kleren.

Nu hij erover nadacht kon hij zich niet eens herinneren wat hij meegenomen had. Overhemden, een paar T-shirts en twee spijkerbroeken, ondergoed. Hij had zo maar wat ingepakt, zonder te bedenken of het wel geschikt was voor de klus in New York.

De werkelijkheid van zijn nieuwe bestaan wilde nog steeds niet goed tot hem doordringen. Er waren zoveel vragen. Niet alleen over het leven dat hij achter zich gelaten had, maar ook over de opdracht die hem te wachten stond.

Hoe zou hij zijn nieuwe teamgenoten herkennen? De eigenaren van het bureau Twilight Thoughts, een naam ooit bedacht om de lading te dekken van hun slogan 'verbreding van de geestelijke horizon na een dag van arbeid', hadden aangegeven dat zijn collega's niet te missen zouden zijn. De twee oudere heren met de klinkende namen D. van Hemelrijck en E. Berensteyn, hadden fijntjes naar elkaar gelachen.

'Onze mensen zijn niet echt wat je noemt sociaal aangepast.'

Die opmerking intrigeerde Chris al dagen. Wat kon hij verwachten van deze nieuwe crew? Omdat hij niet oplette, struikelde hij bij de afstap van de loopband. Een jong meisje keek hem medelijdend aan. Alsof hij te oud was om met dit soort *people movers* om te gaan. In het verleden had hij nota bene ooit een programma over dit thema gedraaid. "In een steeds snellere maatschappij met steeds meer mensen is het zaak zoveel mogelijk mensen in een zo kort mogelijke tijd van A naar B te transporteren". Een boeiende techniek waar miljoenen in omgingen, volgens de producent van het programma.

'Boeie,' zou dat jonge meisje bij het zien van dit programma gezegd hebben.

En dat was waar het tegenwoordig op de televisie om ging, mensen

boeien en fascineren. Doormiddel van bagger, pulp, soaps en reality-programma's. Degelijke documentaires werden nauwelijks meer geprogrammeerd.

Eindelijk kwam zijn pier in zicht. In de wacht ruimte stonden de passagiers al in de rij om aan boord te gaan. Chris' blik gleed over de wachtenden. Zakenmensen, opa en oma's, jongelui, gezinnetjes, buitenlanders op doorreis.

Zijn ogen zochten de ruimte af. Plots zag hij een groepje van vier bij de grote ramen die op het vliegdek uitkeken.

D. van Hemelrijck en E. Berensteijn hadden gelijk gehad. Daar zat onmiskenbaar zijn filmteam. Luidruchtig debatterend, half onderuit gezakt op de grond tegen hun handbagage, onderscheidde deze vier mensen zich duidelijk van de anderen.

Twee mannen, de één lang en blond en de ander klein en donker, en twee vrouwen van gelijke lengte, de één met een wilde bos donker haar dat ze los op haar schouders droeg en de ander met donker-blond opgestoken haar.

Even aarzde hij, maar toen hij iemand op de vrouw met het opgestoken haar af zag lopen en haar verzocht haar sigaret uit te maken, wist hij dat hij het goed gezien had. Ze zat onbekommerd te roken in de terminal. De vrouw maakte haar sigaret met een nonchalant gebaar uit. Alsof het voor haar van weinig belang was dat er in de openbare ruimte niet gerookt mocht worden.

Chris haalde diep adem en stapte op het groepje af.

'Twilight Thoughts?'

De vraag hing ongemakkelijk in de ruimte.

'Ja, wat een geweldige naam, hè? Dus jij bent onze nieuwe Frits. Stattler en Waldorf hadden gezegd dat je ons wel zou vinden.'

De warme stem van de blonde man verbaasde Chris. Hij leek niet bij zijn iets te verzorgde uiterlijk te passen. Hij had een feminiene, hogere stem verwacht.

'Berend, Berend Wolfred.'

Zonder op te staan, stak hij een gemanicuurde hand in de lucht ter begroeting van de nieuwkomer.

De rest van de groep mompelde iets wat op een welkom leek.

‘Chris. Chris Spark is de naam.’

‘Chrisspark, wat een grappige naam.’

Alsof hij niet aanwezig was, richtte de vrouw met het donkere haar zich spottend tot haar collega’s. Die lachten vrolijk mee.

‘Vonk is natuurlijk niet zo makkelijk in het buitenland ... *My name is Vonk*, dan kun je maar beter Spark heten.’

Met de lachers op haar hand ging ze door, duidelijk niet van plan haar nieuwe collega serieus te nemen.

Chris overwoog haar met een gevat antwoord op haar plaats te zetten. Maar dat zou geen goede start zijn.

‘Ik heb mijn naam niet veranderd. Gewoon een Engelse overgrootvader. Spark is al lastig genoeg in Nederland. Nu komt het toevallig goed uit.’

De andere drie maakten geen aanstalten zich voor te stellen. Had den zijn nieuwe werkgevers, die zij klaarblijkelijk Stattler en Waldorf noemden, hem de namen van zijn collega’s wel gemeld? Stom dat hij het niet meer wist.

De vrouw met het donkerblonde haar keek hem onderzoekend aan.

‘Waar is je apparatuur?’

‘Bijzondere afmetingen, wordt apart naar het vliegtuig gebracht.’

Hij probeerde het zo professioneel mogelijk te laten klinken.

‘Hm, gaat ons weer tijd kosten.’

Ze draaide zich om naar de donkere, kleine man.

‘Yazel, hoeveel tijd hebben we?’

De man keek gehoorzaam op een stuk papier dat hij uit zijn binnenzak haalde.

‘We komen om één uur aan op JFK, douane duurt een *eternidad* ... eeuwigheid daar. Reken maar rustig op anderhalf uur. Tegen die tijd staat de bagage wel klaar. Met de subway staan we met een uur in hartje Manhattan. Dus eh ... zeg maar dat we tegen vieren vanmiddag in ons appartement zijn.’

Het Spaanse accent klonk zangerig, minder ruw en hard dan het Europese Spaans.

‘Een uur met de subway, kom nou! Dan neem jij de toeristische

route met de blauwe A. Volgens mij komen we met de E rechtstreeks bij Morningside uit.'

'Als-ie gaat.'

'Waarom zou-ie niet gaan?'

'Weet je nog de chaos van de vorige keer?'

'Ja, je hebt gelijk. Wat een drama was dat.'

De vrouw met het donkere haar mengde zich plotseling opgewonden in het gesprek.

'Zitten we in Morningside? Waarom niet in Greenwich of het Meatpacking District? Zelfs Gramercy was beter geweest dan Morningside Heights! Daar valt echt niets te beleven.'

Chris zag nu dat ze heel donkere ogen had. Ze fronste haar voorhoofd waardoor ze een strenge blik kreeg. Yazel leek erdoor van zijn stuk gebracht.

'*Escucha* Lefty, in Morningside zitten we redelijk centraal. Je weet hoe de oudjes denken over de kosten. De wijken die jij noemt zijn gigantisch duur geworden. Dit is het beste wat ik kon krijgen en wees gerust; het is een mega-appartement met voor ieder een eigen *dormitorio* ... slaapkamer. En dat vind je niet gauw in Manhattan.'

'Lefty vindt het helemaal niet erg om een slaapkamer te delen, toch? De laatste keer heb je de slaapkamer nauwelijks gebruikt. Als je maar kan stappen.'

De donkerblonde vrouw haalde plagend een hand door de donkere krullen van haar collega. Opeens wendde ze zich rechtstreeks tot de cameraman.

'En jij Chris, ben jij ook een stapper?'

De blik waarmee ze hem opnam, kon hij niet plaatsen. Daagde ze hem uit, zag ze hem aan voor een provinciaaltje? Eerlijk gezegd was hij compleet verdwaald in hun gesprekken over New York. Voor hem was het de eerste keer dat hij naar deze stad reisde.

Om zijn onzekerheid te maskeren, staaarde hij terug in de grijsblauwe ogen. Ze hield zijn blik vast zonder te knipperen. Geen van tweeën wilde als eerste wegstijgen.

Gelukkig begon op dat moment het boarden van hun vlucht. Op-

eens leek ze haar interesse in hem verloren te hebben. Ze draaide zich om en hing een gigantische leren tas, die haast te groot leek voor haar postuur, over haar schouder. Zonder verder iets te zeggen, liep ze in de richting van de slurf. De rest van de groep volgde haar naar de rij mensen die hun instapkaarten toonden aan het vliegtuigpersoneel. Gedwee liep hij achter hen aan.

De man die ze Yazel had genoemd, draaide zich naar hem om.

‘Wat is jouw stoelnummer?’

Chris keek op zijn instapkaart.

‘A27.’

‘Mooi, dan zit je aan het raam. Kun je New York zien bij de landing.’

Het leek hem plezier te doen dat Chris dit voorrecht had. Aangemoedigd door deze vriendelijke opmerking, wendde Chris zich tot de vrouw met het zwarte haar.

‘En jij Lefty, waar zit jij?’

‘Eleftheria, mijn naam is Eleftheria Macropoulo. Let niet op die idioten die mijn naam constant verbasteren. Ik zit naast je en ik ben van plan de hele reis te slapen. Mij interesseert dat uitzicht niet.’ Haar accent, dat Chris tot nu toe niet had kunnen plaatsen, viel met zo’n indrukwekkende Griekse naam, op zijn plek.

‘Let niet op onze Lefty, Chris. Ze bedoelt het niet zo kwaad.’

Berend mengde zich in het gesprek. Alleen de blonde vrouw bleef hem ontwijken. Aan haar hele houding te merken, was zij degene die de leiding had. Zij moest de regisseuse zijn waar de heren over gesproken hadden. Geen makkelijke tante.

In de slurf op weg naar het vliegtuig, overwoog hij hoe hij haar naar zijn hand zou zetten, want hij was niet van plan om zich nog eens door een vrouw te laten manipuleren.

‘Je gaat je uitzicht missen.’ Chris schrok wakker van een gemene por in zijn zij. De donkere stem van Eleftheria klonk schor van de slaap.

‘Wat kun jij slapen zeg. Je hebt zelfs de lunch gemist.’

De lunch. Natuurlijk. Ze waren tegen de tijd ingevlogen. Na ruim zeven uur vliegen was het pas een uur later in Amerika.

Chris haalde onverschillig zijn schouders op.

‘Dat zal niet de eerste keer zijn.’

Hij wendde zich af van zijn buurvrouw en keek naar buiten. Onder hem lag Amerika.

Het vliegtuig zette de daling in en langzaam werden de bomen, gebouwen en wegen groter.

JFK Airport bestond uit grijze betonnen gebouwen met een gesloten karakter. Zo anders dan het open Schiphol waar je dwars doorheen leek te kijken.

Eleftheria was niet geïnteresseerd in de buitenwereld. Ze hield een paar vliegtuigsokken ter inspectie omhoog. Waarschijnlijk konden ze haar goedkeuring wegdragen, want ze stopte ze snel in haar ruime tas waarin ook de restanten van het ontbijt verdwenen waren.

In de stoel voor hem zat de vrouw van wie hem de naam opeens te binnen schoot: Yolanda Rosenthal. Zij was de regisseuse.

Natuurlijk hadden de heren hem tijdens het instructieoverleg de namen van de crew gegeven. Maar die waren hem voor het vertrek van Schiphol ontschoten. Vaag had hij de naam Rosenthal weleens horen noemen in het circuit van programmamakers. Een jong en aanstormend talent.

Chris was geboren met een uitgesproken gevoel voor beeldtaal. Voor zijn vader, een hardwerkende installateur, was dit talent eerder een vloek dan een zegen geweest. Wat moest hij met een zoon die niet geïnteresseerd was in het aanleggen van leidingen?

Het losklikken van de veiligheidsriemen gaf aan dat de koppeling van het vliegtuig aan de slurf was voltooid. Met suffe koppen van de slaap begonnen de passagiers hun bagage bijeen te zoeken.

Chris sjokte achter de menigte aan naar de uitgang. De cabine bleef achter in een chaos van kranten, dekens, kussentjes en bekertjes.

De aankomsthal van JFK Airport leek op de lobby van een gigantisch hotel met die zee van grijsblauwe vloerbedekking met een asymmetrisch patroon waarover reizigers in een rustig tempo voortbewogen. In niets leek deze luchthaven op Schiphol waar iedereen

zich over de makkelijk schoon te houden grijze tegels naar het volgende doel haastte.

Gefascineerd keek Chris om zich heen. Er was nog een ander verschil, de originaliteit van de rassen was veel echter. Niemand leek zich te hebben aangepast aan de geldende normen. Grote neger-vrouwen schommelden over de uitgestrekte vloerbedekking in te strakke kleding waarbij hun billen imponerend naar achteren staken. Groepen kwebbelende Aziaten in kinderlijke kleding met grote opdrukken van Mickey Mouse of Donald Duck, hielden zich op bij de souvenirwinkels.

Bij een schoenenpoetsstation, een houten, verhoogde bank, poetste een oudere neger al zingend een paar bewerkte cowboylarzen van een Texaan, compleet met een *ten gallon Stetson* hoed. Indianen met vlechten en een dode blik in hun ogen, beschaafde Indische families die zo min mogelijk probeerden op te vallen in hun uitbundige kleding. Er tussendoor haastte het vliegveldpersoneel zich met rolstoelen om de vele mensen met overgewicht op tijd bij hun gate te krijgen.

Van de mensenmassa gleed zijn blik naar het plafond. Zijn vader zou onder de indruk zijn geweest van de hoeveelheid leidingen die aangelegd waren om de luchthaven in de winter verwarmd en in de zomer gekoeld te houden.

Bijna botste hij op zijn collega's die plotseling halt hielden. Yolanda draaide zich naar hen om.

'We kunnen beter gezamenlijk door de douane gaan. Ik heb de documenten van de filmvergunning bij me.'

Zonder op hun antwoord te wachten, ging ze hen voor bij de eindeloze rijen wachtenden voor de douaneloketten. Treuzelend liep hij achter de groep aan, hij had geen zin zich te laten koeioneren door deze jonge vrouw. Eleftheria draaide zich naar hem om.

'Kom Chrisspark. Tijd is geld!'

Drie uur later, zoals Yazel al voorspeld had, reed de taxi die ze vanaf het metrostation genomen hadden, de wijk Morningside Heights binnen. In 116th Street, een straat met aan weerszijden brede trot-